

[Økonomi- og budgetministeren.]

sådan som folketinget har besluttet det i den dagsorden, der blev vedtaget for nogle få uger siden.

Finn Christensen: Da jeg talte i første omgang, havde jeg jo en lille tvivl i sindet med hensyn til, om man ikke fra de efterfølgende taleres side ligesom ville komme med afledningsmanøvrer, selv om man for et år siden f. eks. opererede med en dagpengereform, der forudsatte den samme procentdækning, og selv om man ofte fra denne talerstol gang på gang prøver på at tale de lavtlønnedes sag.

Nu har økonomi- og budgetministeren jo gjort nogle bemærkninger om julegaver i marts måned, men det er ganske karakteristisk for hr. Simonsen, at han, når han skal tage et konkret udgangspunkt i en diskussion, hvor mine præmisser var, at lovforslaget i virkeligheden som udgangspunkt havde et sigte hen imod at hjælpe de lavestlønnede, starter med at nævne eksempler på, hvad det f. eks. ville kunne betyde for en person med en indtægt på 88.000 kr.

Nu kender jeg ikke mange smede, murere, tømrere og arbejdsmænd, og hvad man nu ellers kan finde på, der har sådanne lønninger. Det vil i almindelighed være således, at hvis der er tale om personer med sådanne lønninger, er det folk, der er ansat i det offentlige tjeneste enten hos staten eller i kommunerne eller som private funktionærer, og disse mennesker har 100 pct.s dækning i tilfælde af sygdom, så det var efter min mening et meget dårligt valgt eksempel.

Må jeg derefter gøre opmærksom på, at jeg synes også, det er en lille smule forkert med udgangspunkt i den økonomiske situation at begynde at snakke harmonisering og oven i købet, som jeg forstod på hr. Simonsen, snakke om harmonisering på et lavere plan. Jeg synes, det er afgørende at konstatere, at vi i virkeligheden i forbindelse med de økonomiske vanskeligheder, som den forrige regering skabte sig selv, tabte flere skridt i forbindelse med den sociale balance. Det er disse skridt, vi nu prøver på at indhente. Og mens vi prøver på at indhente dem, får vi altså skyld for at sætte landets økonomi på spil.

Dér mener jeg, at det er korrekt, som

økonomi- og budgetministeren også konstaterede, at vores udgangspunkt må være at genoprette den sociale balance og ikke ensidigt lade dem, der i forvejen står svage i vort samfund, betale for de økonomiske vanskeligheder. Jeg har fuld tillid til, at økonomi- og budgetministeren nok skal klare de øvrige problemer.

Henry Christensen: Når jeg har bedt om ordet, er det ikke for at gå ind i den almindelige debat om de lovforslag, der er til behandling — jeg er ganske enig i de synspunkter, som venstres ordfører har fremsat herom — men fordi det naturligvis var interessant at høre økonomi- og budgetministeren.

Jeg kommer til at sige til økonomi- og budgetministeren og også til socialdemokratiets ordfører, at hvis man vil diskutere den offentlige udgiftspolitik fortrinsvis ud fra den præmis, at det er et spørgsmål om, hvorvidt man kan finde argumentation for at ændre og forøge de offentlige udgifter på en lang række af bl. a. de sociale områder, men også på mange andre områder, så kan man finde argumenter for at bringe de offentlige udgifter i vejret med mange, mange hundrede millioner kroner.

Jeg må derfor sige til økonomi- og budgetministeren, at jeg har haft al sympati for den vanskelige opgave, det er at forsøge at dæmpe stigningstakten i de offentlige udgifter — hvor der dog var et udgangspunkt i, hvad den forrige regering havde præsteret — men hvis man alene vil interessere sig for den tid, der ligger 1 år eller mere ude i fremtiden, så kommer man i mellemtiden til at gøre ganske overordentlig stor skade, hvad landets aktuelle økonomiske problemer angår, og en skade, hvis virkning desværre kommer til at ramme bredt ud i befolkningen og føre mange ubehagelige sociale virkninger med sig. Derfor kommer økonomi- og budgetministeren til at regne med, at vi har den opfattelse, at en ansvarlig udgiftspolitik bør tage sit udgangspunkt her og nu, og at man ikke har muligheder for at opnå en ansvarlig udgiftspolitik, hvis man alene forestiller sig, at man kan interessere sig for at spare om 1 år eller om 1½ år, når man har soldet i mellemtiden.

Desværre er opgaven den alvorlige, at vi kommer til at se på udgifterne også i det